

3-001

Talmanskonferens öppen för samtliga ledamöter

3-002

ORDFÖRANDESKAP: FONTAINE *talman*

(Sammanträdet öppnades kl. 14.35.)

3-003

Tioårsdagen av Berlinmurens fall

3-004

Talmannen. – Herr kommissionsordförande, kära kolleger! I går, den 9 november, valde jag som ni vet att tillsammans med våra tyska vänner högtidlighålla årsdagen av den största seger för friheten som vi upplevt sedan andra världskriget. Denna högtidsdag är förvisso först och främst Tysklands, som på bara en natt åter öppnade vägen för sitt enande, sammanförde splittrade familjer och en hel nation, och gjorde det möjligt att på nytt ge Berlin en plats som fullständigt fri huvudstad. Men som ni förstår ville jag med min närvaro betona den europeiska dimensionen av denna händelse, en dimension som, om ni tillåter, kom litet grann i skymundan, bl.a. under ceremonin i den tyska förbundsdagen, vilket jag beklagar mycket.

(Applåder)

I det tal jag höll inför de tusen ungdomar som samlats på initiativ av den fransk-tyska ungdomsorganisationen sade jag till våra vänner, å era vägnar, för Europaparlamentets räkning, att vi verkligen känner oss enade med dem, såväl när det gäller minnen som känslor och viljan att tillsammans för hela Europa bygga upp en framtid av fred, frihet och broderskap. För Berlinmurens fall var inte bara startsignalen för den återförening man hoppats och väntat så intensivt på i Tyskland, det var också startsignalen för ett större enande av den stora familjen på den europeiska kontinenten, vilket är en spännande prioriterad politisk målsättning som Romano Prodi och hans kommission arbetar hårt för.

Ett stort antal kolleger ville att vi i dag i Europaparlamentet skulle genomföra denna korta erinran och det gör jag gärna, eftersom den fredliga revolution, som för tio år sedan gjorde det möjligt att riva den skammens mur som delade Tyskland i två delar och kuvade dess östliga del, var och förblir en revolution på europeisk nivå i historien. Den var möjlig tack vare modet hos polackerna vilka under inverkan av Solidaritet utmanade minnena från Budapest och Prag, tack vare modet hos ungrarna vilka var de första att bryta stenar ur muren, tack vare modet hos ett stort antal invånare i baltstaterna och i olika länder i Central- och Östeuropa, som med beslutsamhet kämpade för frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna. Utan att förglömma tyskarna i den tidigare tyska demokratiska republiken, vars missnöje bekräftades av allt fler och allt kraftigare demonstrationer.

(Applåder)

I detta sammanhang lyckades man i Europa undvika den brand som alla orakel förutspått inom den internationella politiken, tack vare tre kloka och intelligenta nyckelpersoner: initiativtagaren till Perestrojkan, Gorbatsjov, den amerikanske presidenten George Bush, och naturligtvis i första hand förbundskansler Kohl. Tillsammans såg de till att de sovjetiska stridsvagnarna aldrig lämnade garagen.

Tillåt mig avslutningsvis att ta upp den otroliga mobiliseringen i vårt Europaparlament redan den 10 november 1989. Med tanke på det fantastiska som hänt var vi alla medvetna om att vi utan att förlora en minut borde skrida till verket för att förbereda detta underbara äventyr som vi hade framför oss, öppna gemenskapsprogrammen för våra vänner i Östtyskland, planera för nödvändiga ekonomiska åtgärder och slutligen välkomna våra kolleger från Östtyskland och se till att deras provisoriska ställning som observatörer – vissa minns det – var så värdig som möjligt, i avvaktan på att de skulle ansluta sig till oss fullständigt. Och i dag, kära kolleger, är det till dessa kolleger från delstaterna i Östtyskland som jag sänder en mycket speciell, varm och vänskaplig hälsning.

(Applåder)

3-005

Prodi, kommissionen. – *(IT)* Fru talman, ärade ledamöter! Det är en stor ära för mig att få vara hos er i dag för att fira tioårsjubileet av en av de viktigaste händelserna under detta sekel: Berlinmurens fall.

Under mer än fyrtio år delade en järnridå inte bara Tyskland, utan hela vår kontinent. Under fyra decennier var tyskarna delade, skilda från sina familjer, från släktingar och vänner. Inte bara invånarna i Östtyskland, utan alla folken i Central-

och Östeuropa och Sovjetunionen var berövade sina grundläggande rättigheter, de rättigheter som demokratin bygger på. Och så plötsligt, den 9 november 1989, inför hela världen som tittade på utan att våga tro sina ögon, föll Berlinmuren och i och med det rämnade järnridån.

Murens fall var, som Europaparlamentets talman påpekade, kulmen på en fredlig revolution, unik i sitt slag, från det östtyska folkets sida som under flera månader med stort mod och uthållighet gått ut på gatorna och demonstrerat för frihet, demokrati och rättsstatens principer. Deras seger var frihetens seger över förtrycket, demokratins seger över diktaturen och den sociala ekonomins seger över den marxistiska planekonomin.

Fram till det ögonblick när östgränserna öppnades arbetade Europeiska gemenskapen tillsammans med de tyska myndigheterna för att garantera att de nya förbundsstaterna och Berlin helt skulle integreras i den europeiska familjen, utan någon turbulens och så snabbt som möjligt. Gemenskapens institutioner ansträngde sig maximalt för att se till att denna integration skulle kunna ske samma dag som det tyska enhetsfördraget trädde i kraft.

För att detta mål skulle kunna uppnås inrättade den dåvarande ordföranden för Europeiska kommissionen, Jacques Delors, en speciell *task force* som skulle verka i ett nära och effektivt samarbete med Europaparlamentet och framför allt med det särskilda utskottet som leddes av Fernández Albor, och dess föredragande, Alan Donnelly.

Det ovillkorliga och aktiva stödet från de europeiska institutionerna när det gäller Tysklands återförening var utan tvekan en viktig faktor när det gällde det snabba genomförandet på det juridiska planet. Men redan då var vi medvetna om att anpassningen skulle bli mödosam. I dag, tio år senare gör det tyska folket – liksom sina europeiska grannar – en seriös utvärdering av det som uppnåddes i och med återföreningen. Vi inser alla att det har varit en svår väg att gå och att resan ännu inte är avslutad. Berlinmuren raserades rent konkret, men den finns kvar i många sinnen. Många blickar fortfarande nostalgiskt tillbaka mot det som enligt deras sätt att se gick förlorat, i stället för att blicka framåt och tänka på de vinster man gjorde.

Det går naturligtvis inte att förneka att det fortfarande finns problem. Öststaternas känsla av nostalgi – det som med en ordlek kallas "ostalgi" – har många rötter och många olika sidor, men missnöjet beror utan tvekan till stor del på den höga arbetslöshet som finns i de nya delstaterna och i många av Europas länder.

De europeiska institutionerna och medlemsstaterna är med andra ord inbegripna i en hård kamp för att bekämpa arbetslösheten i hela Europeiska unionen, och den kampen blir en av huvudfrågorna vid det kommande toppmötet i Lissabon. Att skapa arbetstillfällen är i dag den prioriterade frågan för samtliga medlemmar i den europeiska familjen och det är på det viset vi skall slutföra den revolution som inleddes för tio år sedan.

Det delade Tyskland var en del av ett delat Europa. Den tyska återföreningen var en del av den större europeiska enhetsprocessen. Europeiska unionen förbereder sig för att ta emot nya medlemmar som vi tills helt nyligen var skilda från av en ideologisk klyfta som verkade helt omöjlig att överbrygga. Det som i dag verkar uppmuntrande är det faktum att man har visat att järnridåer kan falla. I de materiella och mentala murar som finns är det möjligt att slå en bräsck för att rasera dem. Och det är detta som är essensen i den europeiska visionen: rasera murarna, förena nationerna, förena folken.

På samma sätt som när det gäller återföreningen av Tyskland kommer vägen mot den europeiska föreningen att bli lång och svår. Vi kan och måste dra lärdom av den tyska återföreningsprocessen. Vi får inte låta svårigheterna avskräcka oss eller göra så att vi avviker från detta vårt storslagna historiska projekt. Vi kan och vi måste skapa ett förenat, demokratiskt och välmående Europa, vars medborgare kan leva i fred och frihet. Den vidöppna Brandenburger Tor reser sig som en imponerande symbol för framtiden på vår kontinent. Det är vår skyldighet att öppna de dörrar som fortfarande är stängda.

(Applåder)

3-006

Förberedelse av regeringskonferensen

3-007

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är uttalande av ordförande Prodi och kommissionär Barnier om resultaten av kommissionens diskussioner i förmiddags, om kommissionens bidrag till förberedelserna av regeringskonferensen.

Jag hälsar alltså Michel Barnier välkommen och jag ger genast ordet till Romano Prodi.

3-008

Prodi, kommissionen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Utvidgningen är den största utmaning som unionen står inför under den närmaste tiden, med mycket vittgående konsekvenser. Eftersom jag alltid har varit övertygad om att vi måste ta detta avgörande steg med öppna ögon, bad jag ett par månader innan utvidgningspolitiken skulle behandlas

Dehaene, von Weizsäcker och Lord Simon att fundera på hur de befintliga institutionerna skulle kunna fungera i en utvidgad europeisk union.

Enligt den utvidgningsstrategi som vi har beskrivit skall samma anslutningsregler gälla för samtliga kandidatländer, såväl dem som redan har genomfört förhandlingar, som dem som står i begrepp att inleda förhandlingar. Varje land kan, i sin egen takt, gå vidare mot en anslutning under de kommande åren. På det viset har vi skapat ett flexibelt system som rör sig i flera hastigheter och tack vare det skulle det faktiskt kunna ske att ett land som ingår i andra omgången kanske går om ett land som återfinns i första omgången. Med andra ord inleds en anslutningsprocess utan något givet slut och jag förstår inte hur det skulle vara möjligt att avbryta processen halvvägs eller mellan två sammanträdesperioder för att revidera fördraget.

Det är sant att Amsterdamprotokollet om institutionerna och utvidgningen förutsätter en reformprocess i två olika etapper, men det är minst lika sant att de reglerna nu har blivit frånåta av verkligheten. De nödvändiga ändringarna av våra institutioner måste vara avslutade före utgången av år 2002, för då börjar förhandlingarna med de kandidatländer som kommit längst med att närma sig sin slutpunkt.

Reformpaketet måste därför vara beslutat efter regeringskonferensen som äger rum i december 2000. Detta blir verkligen sista chansen att ställa vårt hus i ordning.

Personligen ser jag bara risker och faror i illusionen att en radikal reform skulle kunna vänta till nästa regeringskonferens. Den mest uppenbara risken är att alla de svåraste problemen vid den förestående regeringskonferensen läggs på is och sopas under mattan till nästa regeringskonferens. Då är risken att nästa regeringskonferens börjar betraktas som ett nödvändigt villkor för utvidgningen, vilket skulle bromsa upp hela processen, med risken att det ögonblick när motivationen och energin är som störst går oåterkalleligen förlorat.

Men detta är inte allt. Med Enhetsfördraget, Maastricht och Amsterdam har vi bakom oss en femton år lång väg som har medfört reformer av fördragen och jag måste säga att jag inte känner mig särskilt attraherad av idén att genomföra ytterligare en regeringskonferens efter den som nu står för dörren. Jag är faktiskt övertygad om att våra medborgare kommer att reagera med irritation och förvåning på ett Europa som verkar tillbringa sina dagar med att blicka inåt, upptaget av en reformering av sina institutioner som aldrig verkar ta slut. Det sista vi vill se just nu är att vi ännu mer fjärrar oss från de europeiska medborgarna!

När vi nu skall förbereda toppmötet i Helsingfors så är det vi försöker göra just att bestämma regeringskonferensens agenda och att beskriva dess innehåll och omfattning. Vi försöker verkligen inte lösa de problem som står på dagordningen, utan tvärt om begränsar vi oss till att föreslå vilka frågor som de olika regeringarnas företrädare bör ställa.

Detta är vad som har framkommit hittills. Framför allt anser vi att slutsatserna från toppmötet i Köln 1999 fortfarande i det stora hela är giltiga, under förutsättning att de tolkas rätt. I Köln beslutades att det är upp till regeringskonferensen att fatta beslut om de institutionella frågor som lämnades öppna i Amsterdam – låt mig ännu en gång påminna om dem: kommissionens avgång och sammansättning, röstvägningen i rådet och en eventuell utvidgning av möjligheterna att fatta kvalificerade majoritetsbeslut – och att konferensen borde avslutas, efter att ha beslutat om de nödvändiga ändringarna i fördragen, före utgången av år 2000.

I slutsatserna från Köln heter det att "man kunde även diskutera andra ändringar av fördragen när det gäller de europeiska institutionerna, som kan komma att bli nödvändiga i samband med ovan nämnda frågeställningar och under genomförandet av Amsterdamfördraget". Ur de tre grundfrågor som tas upp i slutsatserna från Köln uppkommer en serie andra frågor som det blir nödvändigt att debattera och att analysera.

Låt mig helt kort beskriva dessa frågor. För det första problemet med antalet. Det finns utan tvekan ett problem som gäller antal och som inte bara gäller antalet kommissionärer, utan som även berör övriga institutioner. Vi måste till exempel justera antalet domare i domstolen, antalet domare i förstainstansrätten, samt antalet medlemmar i revisionsrätten, så att dessa institutioner kan axla den större arbetsbörda som uppstår i och med utvidgningen.

Även parlamentet har ett problem med antalet. Även om man håller sig inom de gränser som anges i fördraget så måste vi ändå bestämma antalet företrädare som skall väljas från varje medlemsstat till en riktig nivå, dvs. så att vi kan garantera en lämplig representation för samtliga folk i ett utvidgat Europa.

För det andra, frågan om institutionernas funktion. Det finns problem som hänger samman med hur institutionerna fungerar. De reformer som var önskvärda redan för ett par år sedan har i och med utvidgningen blivit absolut oundvikliga.

Ni parlamentsledamöter måste beslutsamt fortsätta det översynsarbete ni har påbörjat när det gäller arbetsmetoder, som, i enlighet med vad de s.k. tre vise männen säger i sin rapport, måste bli så tydliga och öppna som möjligt.

Kommissionen borde kunna garantera att antalet portföljer som tilldelas varje kommissionär på ett realistiskt vis motsvarar kvantiteten och omfattningen av de arbetsuppgifter som skall utföras. Dessutom borde löftet som varje kommissionär ger att lämna in sin avskedsansökan på uppmaning av ordföranden formaliseras.

Kommissionen har redan lagt fram en omfattande plan för ökad effektivitet och förnyelse som syftar till att skapa effektivare institutioner som är mycket öppnare och som fullt ut kan fullgöra sina åligganden. Det handlar om reformer som kommer att kräva flera år innan de genomförts, men som borde vara avslutade innan de nya staterna blir medlemmar i unionen.

Den institution som emellertid påverkas mest av utvidgningen är under alla omständigheter rådet, som på ett resolut sätt måste ta itu med de reformer av sina rutiner och sina strukturer som redan klart angetts i den rapport som offentliggjordes i mars av institutionens kanslichef. Låt mig ge ett exempel. Rådet (allmänna frågor) har för närvarande stora svårigheter att samordna och medla mellan de olika rådets frågor samtidigt som man hanterar externa relationer. Vissa av de här reformerna kommer kanske att kräva ändringar i fördraget. Under alla omständigheter skulle det vara bra om alla de reformer som rådet måste genomföra vore klara senast i december år 2000.

För det tredje: en omstrukturering av fördragen. Vi har behov av en grundlig omvärdering av fördragen som utgör den grund som Europeiska unionen vilar på. Eftersom de är skiktade i tiden så utgör de en blandning av absolut grundläggande bestämmelser å ena sidan och detaljbestämmelser å den andra.

Grundfördragen borde därför förenas i ett enda tydligt, sammanhängande och begripligt dokument som i framtiden – på samma sätt som i dag – endast kan ändras genom en regeringskonferens, med enhälliga beslut och efter att ha ratificerats nationellt. I stället borde tillämpningsbestämmelserna kunna ändras enklare, till exempel av rådet efter parlamentets godkännande.

Denna omstrukturering av fördragen skulle ge två grundläggande fördelar. För det första skulle det ge ett grunddokument som är koncentrerat till de viktiga frågorna, och därmed betydligt klarare och mer lättläst för medborgaren i gemen, vilket skulle innebära klara vinster för de demokratiska europeiska institutionerna. För det andra skulle det göra det möjligt att låta fördragen utvecklas. Det nuvarande ändringsförfarandet, som kräver en regeringskonferens, enhetliga beslut och nationell ratificering skulle bli alltför omständlig för att tillämpas efter utvidgningen när det gäller att ändra bestämmelser av mindre betydelse.

Detta är de viktigaste aspekterna när det gäller utvidgningen och som uppkommer ur de frågor som lämnades olösta i Amsterdam. Men det finns också andra frågor som, även om de inte är direkt knutna till utvidgningen, borde tas upp vid regeringskonferensen. En av dessa frågor är det europeiska försvaret. I Wien och i Köln sade sig stats- och regeringscheferna vara för att utarbeta en verkligt genuin gemensam försvarspolitik och att utveckla de bestämmelser i Amsterdamfördraget som gäller den gemensamma utrikes- och försvarspolitiken. Det är möjligt att detta kräver en ändring av fördraget, regeringskonferensen bör avgöra den frågan.

En annan viktig fråga som inte direkt hör samman med utvidgningen, men som ändå har betydelse för om den skall gå lyckligt eller ej, är Europeiska unionens förklaring om grundläggande fri- och rättigheter. Den borde vara utarbetad före Europeiska rådet i december 2000, och då kommer problemet som gäller förklaringen i förhållande till fördragen att uppkomma.

Som Europaparlamentets talman påpekade den 7 september så vill kommissionen att parlamentet skall kunna utöva sin roll utan inskränkningar vid regeringskonferensen. Trots allt är parlamentet medborgarnas röst och dess närvaro vid sidan av de olika regeringarnas företrädare, förutom att tillföra debatten ett mervärde, kommer att göra det möjligt för dem att delta närmare i den process som formar Europas framtid. Det krävs också nära och regelbundna kontakter med kandidatländerna. I samma takt som arbetet med konferensen pågår måste vi fortsätta på det vis som anges i slutsatserna från Europeiska rådet i Köln.

Fru talman, ärade ledamöter! Den dagordning som jag förslår för regeringskonferensen är egentligen den enda tänkbara. Låt mig gå ännu längre: konferensdeltagarna har bara ett år på sig att förverkliga den. Kommissionen är fast övertygad om att konferensen bör avslutas inom den tid som angetts, dvs. i december 2000, och därför är det lika bra att sätta i gång arbetet genast. Det fattas bara ett par veckor till Helsingfors och som deltagande parter måste vi alla vara beredda att genast inleda den processen.

Det som krävs är en äkta reform med sikte på en ny era. Medan vi förbereder och genomför denna konferens måste vi också uppmuntra medborgarna och deras nationella parlamentariker att förena sig med oss i denna omfattande debatt om Europas framtid. För sin del kommer kommissionen att anstränga sig för att på ett begripligt sätt förklara för Europas medborgare vad som är på väg att ske, så att en äkta dialog kan inledas med dem.

Fru talman, ärade parlamentsledamöter! Kommissionen står inför en stor uppgift som den skulle vilja genomföra – vill genomföra – i ett intimt samarbete med denna församling. Jag är därför tacksam, inte bara för den uppmärksamhet ni har visat mig i denna församling, utan även för det stöd ni kommer att ge oss medan vi tillsammans förbereder oss inför de stora utmaningar vi står inför.

3-009

Talmannen. – Tack herr ordförande för ert inlägg, ert engagemang och den vilja till samarbete med Europaparlamentet som ni på nytt visat prov på.

3-010

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag vill bara, för att ni skall förstå vår metod, precisera att vi i förmiddags under Prodis ordförandeskap hade en andra mycket fördjupad diskussion inom kommissionen, vilken avslutades för knappt en timme sedan, och vilken vi tagit hänsyn till i det slutdokument som håller på att delas ut och som är vårt politiska bidrag inför Europeiska rådet, som om några dagar äger rum i Helsingfors.

Jag vill också, för att åtgärden skall förstås rätt, erinra om att det handlar om åtgärder i tre steg. Den första etappen inledde vi för två veckor sedan och den har jag redogjort för inför er. Det handlade om att berätta för er om kommissionens sinnesstämning beträffande denna institutionella reform. Tillsammans med er inleder vi i dag det andra steget som består i att fastställa riktlinjer. Det kommer att bli ett tredje steg, som blir ännu viktigare och sannolikt också det svåraste, och som kommer att bestå i att fastställa och skriva förslag och göra det inom ramen för en formell rapport, i enlighet med fördragen, som vi kommer att offentliggöra i januari, inte utan att ha hållit det löfte som ordförande Prodi och jag själv givit om ett nära samråd med kammaren, och framför allt med ert utskott för konstitutionella frågor.

Det dokument vars huvudlinjer ordförande Prodi presenterat för er, och som innehåller både kommissionens sinnesstämning och inriktning, genomsyras, mina damer och herrar parlamentsledamöter, både av klarsyn beträffande institutionernas nuvarande funktion, framför allt hur kommissionen för närvarande fungerar, men inte bara det, utan även klarsyn och voluntarism. Den text som ni skall läsa noggrant är en kort text, bara ca tolv sidor. Det är en ganska tydlig text förefaller det mig, och den är samtidigt så exakt som överhuvudtaget varit möjligt på detta stadium. Den antogs enhälligt av kollegiet i förmiddags.

Avslutningsvis, för att ni skall förstå ordentligt innan vi besvarar era frågor, vad som inspirerat dem som skrivit texten, var det följande metod: en enda grundläggande fråga, som ni bör ställa er, som vi bör ställa oss nu, eftersom det är dags att ställa den: hur kommer man inom de europeiska institutionerna att tala med varandra, hur kommer man att arbeta och fatta beslut när vi blir 27 medlemsstater i unionen? Det är den enda fråga som gäller: hur kommer man att arbeta, hur kommer man att tala med varandra, hur kommer man att kunna tala med varandra och hur kommer man att besluta, rösta och komma framåt när man är 27 medlemmar? Och på denna fundamentala fråga har vi – det var vår uppgift – strävat efter och försökt att föreslå alla svar utan att utesluta eller anta något.

Kanske finns det andra metoder som kommer att dyka upp under den närmaste tiden, men vår metod har varit att sträva efter att finna alla svar. Kommissionen är inte och kommer inte att vara åskådare, inte mer än Europaparlamentet i denna regeringskonferens, även om vi kommer ihåg att det handlar om en regeringskonferens och att slutresultatet självfallet och till att börja med kommer att bero på den politiska viljan hos stats- och regeringscheferna, och deras förmåga att främja en vision av det långsiktiga arbetet, framför omedelbara intressen. Det är vår roll som kollegium, i enlighet med Romfördraget, vår roll som institutionernas och fördragens väktare. Väktare betyder inte att man är konservativ, och om vi alltså anser att dessa fördrag, som fungerar ofullständigt i dag, riskerar att inte alls fungera längre när det kommer att finnas 27 medlemsländer i unionen, då är det vår uppgift att säga det och föreslå lösningar.

Fru talman! Det var en komplettering av ordförande Prodis inlägg. Vi har i det dokument ni skall läsa detaljerat beskrivit dessa krav kapitel för kapitel, där det första av dessa krav var att fungera väl med ett stort antal stater, och vi har ganska exakt tagit upp problemen med beslutsfattande i anslutning till frågan om att utvidga omröstningen till kvalificerad majoritet, vilket enligt oss måste bli regel. De frågor som Romano Prodi tagit upp gäller utvecklingen av fördragen, deras förenkling, frågan om staternas representation i rådet, samtidigt som man respekterar grundfördragen, staternas och folkens union, men vi måste försöka att på ett enkelt sätt se till att den kvalificerade majoriteten inte i och med utvidgningen förlorar sin demokratiska legitimitet. Vi har tagit upp hur kommissionen fungerar och reformen av kommissionen, liksom frågan om gemenskapsdomstolen. Vi har också tagit upp ett förstärkt skydd av gemenskapens ekonomiska intressen, exempelvis genom att utse en europeisk åklagare.

När det gäller institutionerna är det inte bara förändringar av fördraget som behövs, det kan också finnas reformer som inte kräver förändringar i fördraget, för Europaparlamentet, för rådet, för kommissionen själv. Vi har tagit upp en uppmjukning av bestämmelserna som gör det möjligt att i framtiden inleda förstärkt samarbete, samtidigt som vi betonat att ett sådant förstärkt samarbete, som blir nödvändigt i en union med 27 medlemmar, i inget fall kan tillåta någon som helst försämring av gemenskapens regelverk. Och såsom Romano Prodi sagt måste vi förbereda oss i enlighet med regeringskonferensen för att i fördragen införa eventuella institutionella förändringar som skulle kunna uppstå efter förhandlingarna mellan stats-

och regeringscheferna om säkerhets- och försvarspolitiken, liksom efter den parallella förhandling som kommer att äga rum om stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Fru talman! Jag vill slutligen tillägga att vår uppfattning är att denna konferens, som är ett omfattande förfarande, och består i att placera 15 länder kring förhandlingsbordet, tillsammans med Europaparlamentet, i en förbättrad situation, samt kommissionen, nu måste användas för att genomföra en verklig reform, för det är en ny epok som börjar, och den kräver en verklig reform.

Vår uppfattning, vi anger det i dokumentet, är att denna konferens borde inledas så snart som möjligt, i januari snarare än i mars, för att avslutas framgångsrikt med en verklig reform i slutet av år 2000.

(Applåder)

3-011

Talmannen. – Tack, herr Barnier.

Kära kolleger! Vi skall alltså inleda debatten.

(Talmannen förklarar förfarandet.)

3-012

Poettering (PPE). – *(DE)* Fru talman, kära kolleger! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) och Europademokraterna gläder sig åt att vi samlas här i vår partigrupps sammanträdesrum i eftermiddag för att först och främst minnas 9 november 1989. Jag skulle, om ni tillåter detta, som tysk vilja tacka talarna så hjärtligt, såväl vår talman som ordförande Romano Prodi, för det ni har sagt. Vidare gläder vi oss åt att vi för det andra startar debatten om reformen av Europeiska unionen här i detta rum.

Herr kommissionsordförande och kommissionär Barnier, ni uttryckte båda att ni vill arbeta tätt tillsammans med parlamentet. Detta lovade kommissionen genom kommissionens ordförande redan 7 september i överenskommelsen med parlamentet. Vi väntar oss av kommissionen att vi kommer att arbeta så tätt tillsammans som det går och att kommissionen också i möjligaste mån tar över parlamentets tankar. Det återstår för oss att besluta om kollega Dimitrakopoulos och kollega Leinens betänkande.

Vi måste naturligtvis mycket noggrant granska de tolv sidor det är tal om här, men vid första kontakten – kanske är texten litet mer konkret när man läser den – får jag intrycket att kommissionen – det är som sagt ett intryck, kanske är det felaktigt – inte är så ambitiös som vi kanske skulle önska. Jag skulle åtminstone för min grupps räkning klart och tydligt vilja säga att det inte räcker med att begränsa sig till de tre så kallade *leftovers* från Amsterdam, för då vore Europaparlamentet uteslutet. Även vi anser att majoritetsbeslut – och jag gläder mig åt att Barnier också sade det – måste bli regel.

Jag håller uttryckligen med när Barnier säger att majoritetsbeslut måste bli regel i ministerrådet, men jag väntar mig av kommissionen att den i regeringskonferensen tillsammans med Europaparlamentet även kämpar för att Europaparlamentet skall få medbeslutanderätt på alla områden inom vilka ministerrådet beslutar med majoritet.

(Applåder)

Vi kommer att lägga stort värde vid detta, och det kommer också att bli den måttstock med vilken kommissionen kommer att bedömas. Jag vill inte fördjupa mig i detta nu, utan be såväl talmannen som kommissionär Barnier att säga något om detta problem, och jag vore mycket tacksam, herr talman, om ni ville säga något mer om Dehaenes rapport. Omedelbart efter att hans rapport blev offentlig tog Dehaene här i vår partigrupps rum ställning till den, och denna rapport togs i vår grupp emot på ett mycket positivt sätt. Vi tycker särskilt att de förslag om att skapa ett grundläggande fördrag och ett utvidgat fördrag som Dehaene tillsammans med Richard von Weizsäcker och Lord Simon talar om är geniala. Alla här i rummet vet vad det handlar om, och jag skulle vara mycket tacksam mot kommissionens ordförande Romano Prodi om han ville säga något om detta, för det var ju han som bad Dehaene och de andra båda herrarna att lägga fram denna rapport, vilken togs emot på ett mycket positivt sätt i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) och Europademokrat, och jag skulle vara mycket tacksam mot er om ni kunde uttala er litet mer om detta.

3-013

Barnier, kommissionen. – *(FR)* Herr Poettering, mina damer och herrar! Det ni begär av oss är inte lätt just nu eftersom ni inte har tillgång till den detaljerade texten. Jag tror att det intryck som ordförande Poettering tog upp skulle ha rättats till om det hade varit möjligt, men vi är ansvariga. Det är konsekvensen av en verklig debatt som vi haft i kollegiet. Och ni borde vara nöjda över att en verklig debatt ägt rum mellan oss, och att kollegiet inte bara är en kammare där man registrerar, för så är det inte.

Herr Poettering! I den text jag har framför mig och som antagits av kollegiet, anges på ett ganska exakt sätt att den bestämmelse vi önskar främja är den om att omröstning bör ske med kvalificerad majoritet i rådet, och att enhällighet blir ett undantag. Och vi har citerat ett antal ganska exakta exempel, i fyra kapitel, som finns i vår text, exempelvis om de fyra bestämmelserna i fördraget där medbeslutandeförfarandet fungerar parallellt med enhälligheten, som borde övergå till kvalificerad majoritet. Exempelvis i förlängningen av Tammerfors om den tredje pelaren, exempelvis om artikel 133 beträffande mekanismen för gemensam handelspolitik, exempelvis om vissa beslut i skattehänseende som krävs för att den inre marknaden skall fungera bra, vissa beslut inom politiken på det sociala området, miljön och strukturpolitiken, som hädanefter skulle kunna fattas med kvalificerad majoritet. Vi har slutligen i vår skrivna text lagt till att när det handlar om lagstiftningsfrågor som faller under gemenskapsområdet, bör den kvalificerade majoriteten knytas till medbeslutandeförfarandet. Det hela har skrivits och godkänts i den anda som jag nyss nämnt, vilket gör det möjligt för mig att avsluta mitt svar genom att på nytt säga att vi fick nyttiga upplysningar genom förslagen i Dehaenes rapport.

Jag fick tillfälle att säga att ingen av de frågor som tagits upp av Dehaene var överflödiga, och ni kommer att se spåren av det just i kommissionens text, även om jag tror att den klokhets som Dehaene, von Weizsäcker och Lord Simon visar prov på inte är exklusiv och att den kan vara kommunikativ. De är inte ensamma om att vara kloka. Vi har försökt att tillföra realism och samtidigt den voluntarism som jag nyss nämnde. Jag upprepar att ni i kommissionens bidrag kommer att finna det exakta spåret av vår ståndpunkt om samtliga förslag i Dehaenes förslag.

3-014

Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsordförande, herr kommissionär, ärade ledamöter! Vi firar i dag tioårsminnet av den mur som delade Europa och vi har mycket kvar att göra, men vi måste komma ihåg att det är betydelsefullt att få göra detta under fred, och framför allt att försöka bygga ett enat Europa.

Europeiska socialdemokratiska partiets grupp gick till val på ett valmanifest i vilket i punkt 21 utlovades att vi innan utvidgningen skulle reformera Europeiska unionens institutioner för att göra dem öppnare, mer effektiva och mer demokratiska. Vi kan alltså inte annat än välkomna den presentation som ordförande Prodi och kommissionär Barnier har gjort av kommissionens första förslag. Det finns två dimensioner: en är att tänka på utvidgningen; en annan är att också tänka på att vi måste förstärka – och där framträder valdeltagandet – förstärkelsen och stödet hos våra medborgare.

Det finns alltså några frågor som jag tror är viktiga att understryka i dag och min grupp anser att de skall prioriteras. Den första är att regeringskonferensen måste vara öppen och demokratisk. Det räcker inte med att predika öppenheten, vi måste kunna skapa en allmän debatt, inte bara inom Europas parlamentariska sfär – vilket jag anser vara absolut nödvändigt – utan också i de nationella parlamenten och i vad vi alla förstår som det civila samhället.

Jag tror också att jag kan säga att Europaparlamentet, som inte har haft några väsentliga krav i denna reformrunda, kan erbjuda sig att på ett konstruktivt sätt agera medlare, i förhållande till de övriga institutionerna, genom sin speciella karaktär med en demokratisk representation, och det kan också kräva en aktiv närvaro som deltagare i konferensen.

Vad gäller konferensens innehåll, fäste jag mig vid ett uttryck som ordförande Prodi använde. Han sade att det handlar om att få ordning i huset. Jag tycker att vi här har – och jag riktar mig inte enbart till kommissionen utan till regeringarna och rådet – en litet falsk debatt eftersom man säger att vi kan bli litet utopiska genom för stora ambitioner, och att det är rådet som står för förnuftet genom att det säger att det skall ta upp frågor som hänger kvar sedan Europeiska rådet i Amsterdam. Sanningen är att det som blev kvar i Amsterdam inte är några detaljfrågor. Men dessutom, om detta hus skapades för sex och vi är femton, så är det klart att om vi tänker på 25 eller 30, kommer vi inte att lösa problemen bara genom att flytta på några möbler eller byta ut gardinerna i fönstren. Vi måste ta upp helt grundläggande frågor.

Jag tror alltså inte att kommissionen eller parlamentet håller på med det vi i Spanien kallar en julklappslista till de tre heliga tre konungarna, eller en julgran, utan det vi lägger fram är reformer som är absolut nödvändiga. Här skulle jag vilja ställa en mycket konkret fråga: är kommissionen beredd, och under vilka villkor, att lägga fram en gemensam linje tillsammans med Europaparlamentet inför Europeiska rådet i Helsingfors? Jag tänker på betänkande Leinen-Dimitrakopoulos.

Slutligen, fru talman, i förhållande till situationen i de olika institutionerna – och ordförande Prodi har räknat upp de nödvändiga reformerna – tycker jag att vi också med all tydlighet och ärlighet borde peka ut var vi anser att grundproblemen ligger just nu. Vi utarbetar alltid en problemlista, men det visar sig att, när vi talar om till exempel den kvalificerade majoriteten, den nya röstvägningen, effektiviteten, tycker jag att det är berättigat att säga att det som sker just nu är att, genom de olika sakernas dynamik, är rådet den institution som har rämnat. Det finns ett parlament, det finns en kommission, men det finns inget råd, utan en myriad av råd, vilka dessutom konkurrerar med varandra. Jag anser att vi skall säga till rådet med all tydlighet, och dessutom i en solidarisk gemenskapsanda, att dess medlemmar verkligen borde bidra på ett avgörande sätt till processen, inte genom att bara kräva att vi skall vara sansade – vilket jag tycker att vi reda är – utan också genom att lägga fram konstruktiva förslag till reform för rådet. Detta anser jag också är helt grundläggande.

Dessutom tror jag att vi mycket snabbt kan komma överens om vissa aspekter som ordförande Prodi har tagit upp, såsom försvarsfrågan, konstituerandet av stadgan och förenklandet av fördragen, vilka inte får hamna i en stilparagraf. Jag tror här att om vi kunde främja – och jag ställer det som en fråga – en offentlig debatt och om vi kunde finna en gemensam linje mellan parlamentet och kommissionen, skulle vi givetvis ge ett stort bidrag till nästa konferens.

3-015

Prodi, kommissionen. – (IT) Låt mig bara helt kort besvara frågan, som är av stor betydelse. Det är uppenbart att kommissionen och parlamentet inte kan ha ett gemensamt dokument: vi måste ha separata dokument, men det är vår tydliga avsikt – något som vi nyligen förklarade och som jag bekräftar – att ha ett mycket nära samarbete med parlamentet, så att vi så långt det går är överens om innehållet i dokumenten. Detta tycker jag är en enormt viktig politisk handling: att behålla våra skilda roller, som vi måste ha, samtidigt som vi är överens om vilka frågor vi vill lägga fram. Hittills måste jag säga att denna samsyn är klart realistisk, tänkbar och med stora möjligheter att utvecklas vidare.

3-016

Cox (ELDR). – (EN) Fru talman! Vi inledde sessionen här i dag med era och kommissionsordförandens kommentarer om firandet av tioårsdagen av Berlinmurens fall. Detta var något som, vilket ni båda beskrev, innebar en känsla av och ett mått av enorm förändring. Detta ingav också ett stort hopp och det har inneburit en enorm utmaning för oss i Europeiska unionen. Det är en utmaning som ännu inte är fullbordad.

Slutsatserna i min grupps analys av förslagen till konferensen visar att frågan om utvidgningen kommer att bli A och O. Låt mig inleda med att välkomna det sätt på vilket kommissionsordföranden tog upp frågan om vad som är en lämplig ambitionsnivå. Den lämpliga ambitionsnivån bestäms på bästa sätt genom att först fråga vilken den lämpliga frågan är. Frågan är: Kan vi modernisera våra EU-institutioner och vår demokrati och våra arbetsmetoder i framtiden, så att vi kan klara av en union med 27 medlemsstater eller möjligen ännu fler? Om jag startar med vår fråga, skulle vi säga till ordförande Prodi och hans kommissionskolleger: Om ni uppvisar en hög ambitionsnivå i detta fall, så kommer vi att stödja dessa ambitioner.

Jag tror verkligen att vi, mellan kommissionen och parlamentet i våra åtskilda men parallella roller och med Europas bästa för ögonen mellan våra två institutioner, kan skapa kraftiga och positiva synergier för Europa. Vi måste göra detta nu, och slå till medan möjligheten finns.

Vad gäller frågan om omstruktureringen av fördragen, och utan att gå in på alla detaljer, kan jag säga att min grupp starkt välkomnar idén med att ta itu med fördragen vad gäller vissa grundläggande element och de mer förfarandemässiga eller vardagliga elementen. Genom att göra detta anser jag att vi börjar koncentrera oss på ett av de grundläggande kraven på en effektiv union framöver. Jag vill i synnerhet välkomna åtagandet att formalisera frågan om enskilda kommissionsledamöters ansvarighet, samtidigt som man respekterar kommissionens kollegiala karaktär.

Men den grundläggande frågan, om jag skulle vilja formulera en fråga, så är denna grundläggande fråga att utvidgningen är A och O för min grupp. Frågan lyder sålunda: Kan kommissionen inom den tidsram vi talar om och med hjälp av nämnda synergier, se till att det sker en effektiv, faktisk och genomgripande institutionell reform – en som inte på något sätt blockerar eller skjuter upp frågan om en tidig och omfattande utvidgning?

3-017

Prodi, kommissionen. – (IT) Svaret är mycket enkelt: vi är verkligen *ambitious*. Men jag ber er att inte lämna oss ensamma, för i annat fall blir ambitionen bara till fåfänga önskningar, och vi vill gärna vara ambitiösa, men inte fåfänga.

3-018

Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Jag är rädd för att ni kommer att ge samma svar även på min fråga, ordförande Prodi. Jag är litet orolig, men vi får se hur det blir.

Min grupp, Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen instämmer i den strategi som ni har understrukit i er inledning, men i den text som ni presenterade i dag tillsammans med kommissionär Barnier finns det minst två frågor som jag skulle vilja göra er uppmärksam på.

Vi håller med om att man bör dela in fördraget i två delar: en som kan kallas en grundtext, som jag gärna vill kalla en konstitution, något som vi av någon anledning, kanske blygsamhet, ännu inte har lyckats införa – men kanske vi lyckas i framtiden, och en del med texter som så att säga innehåller de mindre grundläggande texterna. Då måste jag fråga: varför skall vi än en gång lämna denna konstitutionella del helt och hållet i händerna på regeringarna som skall besluta enhälligt? Varför tar ni i ert förslag inte upp frågan om huruvida Europaparlamentet skulle kunna delta så vi får en demokratisk och öppen process när just denna text skall förhandlas fram, som ju är en grundläggande text som måste vara läsbar och förståelig för alla?

Den andra och sista fråga som jag ställer, herr ordförande, gäller förklaringen om mänskliga rättigheter. Återigen, varför har ni valt en så försiktig väg, i stället för att säga tydligt att denna deklaration inte får bli bara en vacker föresats och därmed onödig, utan en text som har sin ordinarie plats inom ramen för unionens institutionella struktur? Jag tror att det

skulle ha hjälpt även detta parlament att fatta beslut som, i vissa avseenden, fortfarande är litet försiktiga, och att det skulle ha varit i högsta grad begripligt och acceptabelt för dem europeiska allmänna opinionen.

3-019

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru Frassoni! Ni finner i texten till kommissionens bidrag idén att vi är beredda att arbeta för att förenkla fördragen och dela upp fördragets olika områden i flera delar, där den första består av grundläggande texter, grundläggande rättigheter, beskrivningen av institutionerna och hur de fungerar samt grundläggande värderingar. Man skall naturligtvis vara ambitiös men också realist. Vi vet mycket väl att i den här frågan är åtminstone medlemsstaternas strävan att behålla – observera att jag säger åtminstone i den här frågan – förfarandet med nationell ratificering genom folkomröstningar eller omröstning i de nationella parlamenten. Men om vi till att börja med lyckas förenkla dessa fördrag, skulle det vara ett stort framsteg, både för medborgarna som vi båda är måna om, och också, såsom Romano Prodi sade, för en senare och differentierad utveckling av andra områden i fördraget.

Jag är inte säker på att vi kommer att uppnå detta, men eftersom vi är här från kommissionen, åtminstone kommissionens ordförande och en av kommissionärerna, borde ni kunna konstatera att vi är beredda att inleda detta arbete. Redan det är en viktig punkt. När det gäller stadgan om rättigheter kommer vi också att delta i denna diskussion. Jag vet inte vad det kommer att leda till, men vi har i vår text angivit att om det blir institutionella konsekvenser i texten till denna stadga över grundläggande rättigheter, skulle dessa kunna införlivas i regeringskonferensen.

Eftersom Frassoni talade om medborgare utnyttjar jag detta svarstillfälle för att säga att jag instämmer med Barón Crespo om betydelsen av att ta till vara alla tillfällen, och detta är ett av dem, för att starta en offentlig debatt om de europeiska institutionerna. Kommissionen kommer att spela sin roll, den kommer att ta sin del av denna offentliga debatt, den kommer att resa till länderna och tala med de nationella parlamenten, det lovar jag. Men Europaparlamentet måste också spela sin roll för att förklara för och ha en dialog med medborgarna.

3-020

Wurtz (GUE/NGL). – (FR) Herr ordförande! Jag skulle vilja fråga er om er uppfattning när det gäller möjligheten att genomföra era förslag, dvs realismen – för att använda ett av era uttryck – eftersom vi förbereder en regeringskonferens och det slutgiltiga beslutet åligger medlemsstaternas företrädare. Det återstår nu litet mer än en månad till Europeiska rådet i Helsingfors. I Köln fastställdes ett restriktivt mandat i förhållande till vad ni föreslår, och man lade till möjligheten att till föredragningslistan foga så kallade tillhörande frågor. De förslag ni lämnar överskrider med råge måttet för "tillhörande frågor". Jag tänker särskilt på det europeiska försvaret och jag tänker på det förslag som kommer från de vises kommitté och som ni övertog, nämligen att skilja mellan ett fördrag för "den stora allmänheten", som ni sade, och mer specialiserade fördrag, vars kännetecken skulle vara att de undgår varje form av ratificering i de nationella parlamenten, vilket också Barnier just erinrat om. Jag talar om de mest specialiserade fördragen.

Hur tror ni – jag tror att ni för närvarande har en ganska exakt idé om de olika regeringarnas ståndpunkter – att dessa ståndpunkter skulle tas emot, framför allt den andra, nämligen att besluta om att i framtiden frånhända de nationella parlamenten ratificeringen av andra saker än texter av konstitutionellt slag, vilka fortfarande skulle överlämnas för ratificering, medan alla andra fördrag på sätt och vis skulle bli organiska lagar. Var står vi nu, enligt er, när det gäller de olika regeringarnas inställning till denna fråga?

3-021

Barnier, kommissionen. – (FR) Herr Wurtz! Det är antagligen en av de svåraste frågorna och en fråga som kommer att leda till den mest reserverade och kritiska reaktionen från staterna kring rådets och konferensens bord, av den anledning ni just nämnt. Om det skulle leda till detta, är det en anledning – jag säger det med tanke på denna idé om förenkling och andra förslag som finns i vårt dokument – till att inte lägga upp dem på bordet? Kommissionens roll är inte att sammanfatta alla negativa ståndpunkter från varje regering om varje fråga. Om vi gör detta – det skulle för övrigt gå ganska snabbt – skulle ni med rätta kunna kritisera kommissionen. Det är inte kommissionens roll här, den är inte här för att återge de nationella ståndpunkterna, oavsett vilka de är, utan för att lämna sin uppfattning om det sätt på vilket fördragen måste fungera.

Vår uppfattning på denna punkt är att med 27 medlemsländer, herr Wurtz, kan man inte tänka sig att fördragen så snart det handlar om att röra en tillämpningstext, en gemensam politik, ett lagstiftningsavsnitt eller ett avsnitt med förordningar, eftersom det finns förordningar eller texter av förordningsslag i fördragen, man kan inte tänka sig att minsta ändring, med 27 medlemsstater, ger tillfälle till detta slag av högtidligt, dramatiserat, förfarande, med samma ratificering som om det fortfarande handlade om grundläggande texter. Jag vill för övrigt påpeka, och vi säger det också i vår text, att denna differentierade utveckling redan fanns i EKSG-fördraget, där det mellan de grundläggande frågorna och icke grundläggande frågorna fanns differentierade utvecklingsförfaranden. Jag tror därför att det som de grundande fäderna eller farfäderna lyckades med 1950, borde vi åtminstone delvis kunna göra i dag. Men jag erkänner gärna, herr Wurtz, att det är ett svårt förslag.

Jag vill slutligen tillägga att när man har genomfört denna uppdelning utifrån arten av ämnen i fördraget är det möjligt att man i den andra delen också skulle hitta bestämmelser om enhällighet. Vad som är viktigt är att vi i den första delen

placerar det som skulle vara den grundläggande stadgan och i den andra delen ämnen som är av lagstiftnings-, gemenskaps- eller tillämpningsart och man kan också, i denna andra del, ta upp eller tänka sig differentierade utvecklingsförfaranden.

3-022

Berthu (UEN). – (FR) Dagens sammanträde har en paradoxal sida, eftersom folket i öst för tio år sedan uttryckte sin vilja att träda in i en ny epok med demokrati, rättsstat, respekt för människor och individuella friheter, och de uttryckte sin vilja att göra det tillsammans med oss. Men i dag, tio år senare, befinner vi oss fortfarande i utgångsläget, dvs. vi är i färd med att fundera över att öppna en regeringskonferens avsedd att förbereda institutionerna för utvidgningen. Och ännu värre, vi funderar över vilken föredragningslista vi skall ha på denna regeringskonferens tio år senare. Detta vittnar minst sagt om en viss oro, en intellektuell tvekan. Men när jag lyssnar till er, herr ordförande, får jag inte intrycket av att denna osäkerhet har hävts. Jag har tvärtom hört mycken tvekan. År 1989 innebar inte bara slutet för kollektivismen, det innebar också en önskan om att återvinna den nationella suveräniteten, och i ett större sammanhang, en form av internationellt samarbete, som är mindre hierarkiskt och mycket friare.

Men det Europa som skissas upp i ert tal är det gamla Europa med pyramidstrukturer, bl.a. med utvidgningen av omröstningen till kvalificerad majoritet vars syfte ändå är, det måste upprepas, att anpassa minoriteten. Och om inte ordet hade haft en alltför obehaglig klang i dagens sammanhang skulle jag ha sagt "viljan att normalisera minoriteterna". Tror ni inte, herr ordförande, att vi för att kunna utvidga Europa måste gå vidare till en ny uppfattning om den variabla geometrin? Jag hörde inget i ert tal om det differentierade samarbetet. Jag skulle vilja att ni preciserade er. Tror ni inte att vi, i kapitlet om det differentierade samarbetet, genast skulle kunna genomföra vissa avsnitt för att tydligt visa på vår vilja att integrera öststaterna? Man har talat om säkerheten, en samarbetsgrupp för säkerhet med inte ett eller två östländer, en första eller en andra omgång, utan alla östländer på en gång. Och sedan har vi stadgan om de grundläggande rättigheterna. Varför skall vi trötta ut oss med att vara 15 stycken som upprättar en stadga för grundläggande rättigheter, vilken för övrigt kommer att bli mycket svårare att skriva än vi tror, om vi vill att den skall vara exakt? Varför inte göra den med 30 länder och varför inte höja debatten genom att i denna stadga försöka fastställa de grundläggande dragen i vår gemensamma identitet?

3-023

Prodi, kommissionen. – (IT) Låt mig bara förklara för Berthu att dagens situation kan verka paradoxal, men det är just för att undvika denna paradox som vi har prioriterat utvidgningen när det gäller arbetet i kommissionen. Den 13 oktober bekräftade vi det högtidligt här, vi har rivstartat med utvidgningen och, som vi sade nyligen, vi vill helst se en snabb regeringskonferens just för att utvidgningen skall kunna förverkligas.

För mig innebär utvidgningen att de länder som har ansökt om att få bli medlemmar – framför allt länderna i öster, men även länderna runt Medelhavet – bör bli fullvärdiga medlemmar av Europeiska unionen, i alla avseenden, och att det skall gälla hela gemenskapens regelverk: inte ett slags gäster som står med ena foten i och den andra utanför, utan fullvärdiga medlemmar av Europeiska unionen. Detta är den anda vi arbetar i. Inom ramen för den andan finns det utrymme för ett förstärkt samarbete, men ett samarbete som måste bidra med något positivt när det gäller vår vilja att samarbeta, inte bara vara ett uttryck för ett Europa på kartan, en föränderlig geometri, ett Europa som reduceras till kontakter mellan de enskilda staterna, utan en filosofi, en doktrin, en gemensam lagstiftning och ett gemensamt sätt att agera. Detta är den gräns vi vill upprätta, för vi vill inte att länderna i öster om tio år känner sig som objudna gäster i Europeiska unionen. De måste med andra ord bli fullvärdiga medlemmar i den europeiska gemenskapen. Därför är regeringskonferensen något mycket viktigt och nödvändigt för vi måste nu lugna våra medborgare med att utvidgningen kommer att ske på ett seriöst vis, enligt alla regler, med bibehållande av alla garantier och att det kan bli något som ökar deras säkerhet och deras trygghet. Detta är en parallell skyldighet som vi har just nu och vi måste försöka uppfylla båda dessa mål.

3-024

Bonde (EDD). – (DA) Fru talman! När vi tittar på EU-systemet i dag, är detta en underlig paradox. Å ena sidan har gemenskapslagstiftningen företräde framför nationalstaternas lagstiftning. Det finns en domstol som definierar sig själv som en författningsdomstol. De för nationalstaten så karakteristiska medlen – valuta, militär, polis – finns inte, men är på väg. På papperet är det egentligen en förbundsstat, men tittar vi på förfarandet vid ändring av fördragen, är det inte längre tal om en förbundsstat, utan ett statsförbund, eftersom de femton nationella parlamenten och regeringarna har nyckeln till varje ändring av de grundfördragen. Vi befinner oss i en paradox, eftersom det ännu inte är en förbundsstat utan ett statsförbund.

Om jag snabbt skall gå igenom den text som vi nu har fått av kommissionen, är det två saker som markerar övergången från statsförbund till förbundsstat. Det är den systematiska övergången till majoritetsbeslut, förutom några få undantag på särskilt känsliga områden, men som huvudregel kommer det att ske majoritetsbeslut, då de nationella parlamentariska demokratierna alltså kan bli nedröstade. Detta är ju kärnan i ett majoritetsbeslut. Och dessutom metoden vid ändring av fördragen, då man kommer att försöka dela upp grundfördragen en aning, så att man i praktiken skall kunna genomföra författningsändringar utan att det sker nationella ratificeringar. Det är inte en fulländad förbundsstat, det är inte en färdig författning med fullständiga grundläggande rättigheter. De kommer först i och med handlingen när den införlivas i de allmänna fördragen, men det är trots detta ett enormt steg framåt för integrationsprocessen om man lyckas med att genomföra den systematiska övergången till majoritetsbeslut.

Vad sker då i förhållande till väljarna? Vi sitter ju här för att företräda dem. Ja, det som sker är att väljarna i huvudsak förlorar makten, dvs. sista ordet över lagarna i sitt hemland. Man var hamnar den makten istället? Den hamnar hos er i kommissionen. Den hamnar bakom stängda dörrar i ministerrådet, men den hamnar inte i ett öppet, demokratiskt parlament. Så kan man vara anhängare av Europaparlamentet. Det är inte jag, men jag kan konstatera att makten alltså inte hamnar i ett demokratiskt parlament, den försvinner från de nationella parlamenten. Den hamnar inte på en öppen och demokratisk nivå.

När man nu vill ta så mycket från väljarna som kommissionen föreslår i och med detta förslag, är min blygsamma fråga: Varför inte föreslå en folkomröstning i de olika länderna, så att väljarna kan få möjlighet att ta ställning till om de inte duger till att anta lagar i sina länder, eller om det är bättre att låta tjänstemän och ministrar anta lagarna bakom stängda dörrar. Det är väljarna kloka nog att avgöra. Det var min ena fråga.

Den andra frågan är om kommissionen har antagit det dokument som vi fått nu, och om den har det, finns detta dokument på flera språk, så att vi t.ex. kunde få det på vårt eget?

Den tredje frågan går tillbaka till Strasbourg, där vi fick ett löfte om att vi framöver kunde få föredragningslistor för och protokoll från kommissionens sammanträden. Jag vill gärna tacka för att vi nu får en del föredragningslistor och protokoll, men tyvärr är de inte särskilt fullständiga. Jag vill fråga om vi kan få de föredragningslistor och protokoll som kommissionsledamöterna får?

3-025

Barnier, kommissionen. – (FR) Herr Bonde! Uppriktigt sagt kan man inte agera mycket snabbare än vad vi gjort i dag. Uppriktigt sagt, verkligen! Vi kom hit i dag kl. 14.30 och kommissionen avslutade sitt arbete kl. 13.30. Vi kom direkt till er för att redogöra för vårt arbete.

(Applåder)

Om texten bara finns på franska ber jag om ursäkt, den kanske finns på alla språk nu. Vi har inom kollegiet arbetat utifrån den text jag föreslog å ordförande Prodis och mina vägnar och vi har ändrat vissa saker, inte om den allmänna ekonomin, eller om enskilda budgetposter, men vi har beaktat förslag och uppslag från flera av våra kolleger.

För det andra vill jag säga att texten naturligtvis kommer att finnas på ert språk.

När det gäller själva sakfrågan skall jag inte läxa upp er, särskilt som jag är ny som kommissionär. Jag är fylld av ödmjukhet. Jag vet emellertid att vad vi hållit på med sedan 1957 är en originell konstruktion vars like inte finns i världen. Det finns självfallet federala aspekter i den europeiska integrationen, det är tydligt. Men det finns också förbundsaspekter eller mellanstatliga aspekter som kommer att fortsätta att vara det.

Jag är tveksam till dessa ord, även om jag vet att vissa av er tycker om dem och andra inte, som blockerar diskussionen. Vi har en originell juridisk utformning och den fråga jag upprepar är den som bildade underlag för vår diskussion i förmiddags och som kommer att bilda underlag för vårt arbete under kommande veckor: hur fungerar vi, hur fattar man beslut med 27 medlemsstater, bl.a. alla dessa nya stater som uppnått eller återfått demokrati och vilka vi måste arbeta med och respektera, såsom ordförande Prodi sade?

Det får inte bli så att utvidgningen blir en luredrejerimarknad. Dessa länder i Central- och Östeuropa, de baltiska staterna och länderna kring Medelhavet, vill bli medlemmar i en fungerande union. De vill inte bara komma in på en marknad, de vill bedriva politik tillsammans med oss. Och vi måste kunna samarbeta med dem, annars blir det en luredrejerimarknad. Därför är det en svår uppgift.

3-026

Dell'Alba (NI). – (IT) Ordförande Prodi! Dehaenegruppen hade såvitt jag förstår fått ett mandat av er, och det var att utreda om de gränser som bestämts – eller snarare de riktlinjer som dragits upp – i Köln skulle vara tillräckliga eller om man behöver gå längre. Jag tycker det verkar som om – det är en personlig åsikt, men jag tror att många instämmer – det i rapporten från de s.k. tre vise männen sägs att man måste gå längre, att de rent institutionella reformerna kanske inte kan garantera en framtid utan fler reformer. Den väg ni har valt verkar vara en mycket försiktig väg. Ni har egentligen bara bekräftat att ni, också ni – i enlighet med, eller kanske föregripande regeringarnas beslut – vill koncentrera er på de institutionella reformerna. Barnier sade att detta var ett klokt val. Men då befinner vi oss i ett dårhus, vi i parlamentet, för vår kommission, som vi till och med har vågat kalla konstitutionell, är på väg att utarbeta en rapport som i stället går mycket längre: den tar upp GUSP, den tar upp försvaret, den tänker konkret, operativt.

Låt mig så komma till min egentliga fråga. I Dehaenerapportens begärde att ni skulle gå till regeringskonferensen med ett formellt förslag. Om jag har fattat rätt så kommer ni inte att göra det, men jag ville vara säker. Jag begärde att ni skulle sikta litet högre och jag begärde, eller snarare föreslog, att förklaringen om mänskliga rättigheter skulle bli en del av

fördraget. Vad är er åsikt om dessa tre frågor, och framför allt, om parlamentet antar en ambitiös text nästa vecka eller den 1 december, skulle ni då kunna tänka er att revidera ert dokument före rådet i Helsingfors?

3-027

Prodi, kommissionen. – (IT) Dell'Alba! Dehaenegruppen hade inget speciellt mandat, den tillsattes för att göra en fri och självständig bedömning. Det måste preciseras, men vi följer i huvudsak alla de grundläggande besluten från den gruppen för vi delar deras åsikter, inte för att de skulle ha fått något särskilt mandat. Om jag skall vara ärlig ser jag dessutom inte någon särskild försiktighet i vår strategi när det gäller tolkningen av Dehaenes slutsatser, för vi behandlar – och detta har jag redan sagt tydligt tidigare – inte bara de institutionella frågorna från Amsterdam utan alla de stora institutionella frågor som det är nödvändigt att ta upp innan vi kan gå vidare med utvidgningen. Till Amsterdam lägger vi Köln, vi har med andra ord översatt avsiktsförklaringarna från Köln till viljeakter, vilket gör att vi kan vidga vår referensram.

För det andra har vi aldrig sagt att vi inte skall lägga fram någon text. Vi kommer att lägga fram en strukturerad politisk text. Vi kommer naturligtvis inte med en färdig lagtext i ordets egentliga bemärkelse, för det arbetet skall genomföras, på sätt och vis konstrueras, tillsammans efter hand. Detta är vår inställning, och jag ser ingen försiktighet, snarare ambitioner.

Låt mig också svara Bonde – även om han inte längre finns i kammaren – när det gäller problemet med att texten inte finns på samtliga språk. Detta är något vi måste bestämma: om vi väljer att komma hit omedelbart efter kommissionens sammanträden för att prioritera parlamentet, så kan vi inte ha allt klart på samtliga språk. Jag tror att detta är mycket mer produktivt, och sedan kommer översättningarna i morgon.

3-028

Napolitano (PSE). – (IT) Ordförande Prodi, kommissionär Barnier! Parlamentets utskott för konstitutionella frågor antog i går, med stor majoritet, ett förslag till betänkande – det första – om regeringskonferensen, och jag tror att jag vågar säga att vi rör oss i samma riktning, inte för att komma fram till ett enda dokument, utan för att komma fram till en så stor enighet som möjligt. Jag har hört mina kolleger – Poettering, Cox – stryka under kravet på att kommissionen måste sikta högt, och naturligtvis borde även parlamentet sikta högt. Jag är övertygad om att det förslag som godkändes i går kommer att förbättras med de bidrag som ges av de mest representativa personerna från detta parlament i plenarsammanträdet i Strasbourg den 17 i nästa månad.

Ni sade, Barnier, att det bara finns en enda fråga, men man kan också säga att det finns tre frågor i en: hur skall man kunna få ett Europa med minst 27 medlemmar att fungera bättre än vad dagens union gör, som består av femton länder? Hur skall vi kunna gå vidare med integrationen? Hur skall vi kunna få unionen att närma sig medborgarna, dvs. se till att medborgarna känner igen sig i de värderingar som utmärker unionens institutioner?

Vi är överens – det sade vi i går i utskottet – när det gäller att dela upp fördraget i två delar: den första delen bör omfatta fri- och rättigheter – och här uppkommer problemet med att integrera förklaringen om mänskliga rättigheter med det nya fördragssystemet – men det kan tjäna till att skänka en ny dimension åt relationerna mellan unionen och dess medborgare och starta en konstitutionaliseringsprocess inom unionen. Vi skall inte vara rädda för det ordet. Det är en försiktigare formulering än ordet "konstitution".

Min fråga är denna: har ni tänkt på att för att gå vidare med integrationen enligt de krav som våra nyligen gjorda erfarenheter ställer, så måste man kontrollera om bestämmelserna i det gällande fördraget uppfyller målsättningen för en säkerhets- och försvarspolitik som är mer utvecklad, klarar målet att bygga ett område för frihet, säkerhet och rättvisa? Ställer ni er inte undrande även när det gäller nödvändigheten att verifiera om de nuvarande fördragen tillåter att man ger de politiska institutionerna en ny roll för att definiera en gemensam ekonomisk politik, efter det att euron har kommit till och den oberoende europeiska centralbanken har skapats?

3-029

Prodi, kommissionen. – (IT) När det gäller den frågan kan jag bara svara att det är bra att göra det. Låt mig ge ett enda exempel. Man har sagt att den ekonomiska och monetära unionens politik är en bankirernas politik, medan den i stället har gjort det nödvändigt, oundvikligt, att göra det som ledamot Napolitano säger: när valutorna är sammanknutna med varandra, eller snarare när man har en gemensam valuta, så måste man föra en politik som innebär att man kan undvika turbulenser, avvikelser från den ekonomiska politiken vid speciella problem i enskilda länder, en politik som ger en möjlighet att göra justeringar och vidta balanserande åtgärder om dessa turbulenser ändå inträffar. Detta är ett mycket tydligt exempel på hur en gemensam valuta för att det krävs beslut när det gäller den ekonomiska politiken som omfattar hela det område som påverkas av den gemensamma valutan, annars – detta står alldeles klart – kan vi inte tänka oss att få en stark och harmonisk utveckling i hela det europeiska systemet.

3-030

Maij-Weggen (PPE). – (NL) Fru talman! Jag skulle först och främst vilja komplimentera ordförande Prodi och kommissionär Barnier för de dokument som vi har fått under tiden. Av dessa framgår att kommissionen har bestämt sig för mer än det som avtalats i Köln, men jag kan direkt säga er att vår grupp, och jag tror också att föredragandena som kommer att delta i debatten på onsdag också vill gå längre, till och med ännu längre än det som kommissionen nu föreslår.

På den punkten saknade jag en sak i er presentation, och jag har hittills inte heller kunnat hitta den i de dokument som föreligger, och det är kampen mot den internationella brottsligheten och även ett gemensamt handlande i fråga om narkotikapolitiken. Jag anser att den punkten har behandlats på ett otillräckligt sätt i dokumenten, hittills har jag i alla fall inte kunnat läsa det ordentligt, och i detta sammanhang vill jag också ställa en specifik fråga till herr Prodi som nu senast yttrade sig mycket kritiskt om den toleranta nederländska narkotikapolitiken: är ni förespråkare för ett europeiskt handlande här, är ni förespråkare för att fastställa detta på ett bättre sätt i fördragen, är ni förespråkare för europeisk lagstiftning och reglering på detta område och anser ni då också att länder som är kritiska på detta område skall bli tvungna att anpassa sig till detta?

För övrigt delar jag kommissionär Prodis kritik mot narkotikapolitiken i Nederländerna. Jag säger detta som medlem av oppositionen där.

3-031

Prodi, kommissionen. – (IT) Jag svarar gärna på den frågan, för Maij-Weggen lyfter fram en av de känsligaste och mest djupgående frågor som vi har att lösa. Det jag tidigare har sagt under de här dagarna när det gäller droger gäller något som vi alla borde fundera på: när vi har en inre marknad kan vi inte tillåta att det inom ett område som är så känsligt som detta, det finns bestämmelser som skiljer sig åt i grunden, och som omedelbart upphör att gälla när de skall tillämpas på andra medlemsstater. Det jag har noterat med mycket stor oro – jag har aldrig nämnt Holland – är det faktum att det omedelbart kommer att cirkulera farliga droger – i det aktuella fallet gällde det syntetiska droger – som utan någon som helst kontroll kan transporteras mellan alla länder i Europeiska unionen. I det sammanhanget vill jag göra en markering: om vi nu har den här situationen, så kan vi inte avstå från att ha, för det första, en samordning av politiken och, för det andra, en dag, en gemensam politik för att bemöta de här problemen, för i själva verket har vi – ursäkt om jag använder uttrycket – en inre marknad för den här typen av varor. Det är tydligt att – vi har inte tagit med detta i diskussionen om fördraget för vi gjorde inte någon uppräknig av de enskilda kapitlen – oron när det gäller de här frågorna är stor och gemensam. Det var därför jag för en stund sedan, i mitt svar, sade att före utvidgningen har vi en skyldighet att lugna våra medborgare, och med det avsåg jag de här två frågorna som ni, Maij-Weggen, nämnde: kampen mot brottsligheten och kampen mot narkotikan. Om vi inte lyckas lugna våra medborgare på de här punkterna, så kommer våra medborgare att vara rädda för utvidgningen, och då har vi fått en konsekvens som är mycket farlig, en situation där vi, de politiska företrädarna, alla är för utvidgningen, medan våra medborgare springer sin väg eftersom vi inte har kunnat lugna dem när det gäller dessa grundläggande frågor.

3-032

Tsatsos (PSE). – (DE) Fru talman, kommissionsordförande Prodi! Detta parlament är sedan lång tid tillbaka enigt om att Europeiska unionen har en balanserad legitimitetsgrundval. Vi har sagt att vi är en union av folk och en union av stater. Båda är jämbördiga. Ingen av de båda pelarna får tränga ut den andra. Gör någon det förlorar vi jämvikten och även logiken hos den demokrati som vi vill bygga här. Jag är litet orolig över de vises dokument. Jag måste erkänna att jag på de här få minuterna inte har haft tid att läsa ert papper, eftersom jag har lyssnat. I detta dokument känner jag att denna balans går förlorad – och jag skall nämna två exempel på detta – genom att det öppnas för flexibilitet. Hur viktigt det än är att den inte blir blockerad, så är det i flexibilitetens sammanhang dock även viktigt att vi inte förlorar denna byggnads institutionella enhet.

För det andra: Majoritetsbeslut i rådet på villkor att parlamentet har medbeslutanderätt. Naturligtvis är vi överens om detta, men vi kan bara gå med på det om en mening till följer, enligt vilken alla författningsfrågor är förbehållna enhällighet. Enbart med detta tillägg förlorar Europeiska unionen inte balansen mellan de båda legitimitetsgrundvalar som bär upp den. Beslut med kvalificerad majoritet motsvarar principen om att unionen är en union av folk, medan undantaget vid författningsfrågor motsvarar den andra legitimitetsgrundvalen, nämligen unionen som en union av stater. Den ena är förbunden med den andra på ett oskiljaktigt vis. Jag beklagar att de vises utlåtande inte har sett denna så viktiga jämviktsfråga. Parlamentet måste kompromisslöst framhärda i detta.

3-033

Barnier, kommissionen. – (FR) Herr Tsatsos! Vi ville i vår text precisera att balansen mellan varje medlemsstat under hela reformprocessen borde vara en skyddad beståndsdel, i enlighet med, som vi skriver, den ursprungliga andan i fördragen för en unionen av stater och folk. Vi skrev det för att allt skulle vara tydligt, om jag så får säga rent allmänt, innan vi tar upp och behandlar de olika problemen knutna till beslutsfattande inom rådet och kommissionen.

När det gäller det jag kallar för förstärkt samarbete har vi också sagt, och vi kommer att vara mycket vaksamma på den punkten under regeringskonferensen, att detta förstärkta samarbete inte på något sätt får försvaga eller bryta den institutionella enheten, såsom ni sagt. Jag talade nyss på ett litet enkelt sätt om att försäkra gemenskapens regelverk. Det handlar om att inom den nuvarande gemenskapsramen och utifrån regelverket göra det möjligt för vissa länder, små och stora, att gå i spetsen.

Låt oss ta ett tillbakablickande exempel, herr Tsatsos: Schengen. Det handlade om att gå i spetsen och ena små och stora stater. Men detta förstärkta samarbete genomfördes utanför fördraget. Jag vill påstå att om vi inte är på vår vakt när det gäller detta, i en union med 27 medlemmar, kommer frestelsen att bli allt starkare att genomföra ett förstärkt samarbete utanför fördraget. Man måste veta vad man vill. Om man har en viss uppfattning om den europeiska integrationen måste

man hitta en mekanism för att de som går i spetsen, med respekt för regelverket skall kunna agera inom ramen för gemenskapens institutioner och för Europeiska unionen. Det är den försiktighetsåtgärd som krävs.

3-034

Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Herr kommissionsordförande! Ni har här blivit anklagad både för att vara för mycket federalistisk och för litet federalistisk. Enligt min mening håller ni nu på att tänja tolkningen av besluten i Köln, inte bara i riktning mot federalism utan rent av i riktning mot unionism, när ni vill att EU skall ha ett gemensamt försvar.

I Köln talade man om en gemensam säkerhets- och försvarspolitik, och ni talar om ett gemensamt försvar, och från vår synvinkel som företrädare Europas alliansfria och militärt obundna länder är ert ställningstagande oacceptabelt. I ert inlägg tog ni inte på något sätt upp de undantag som härvidlag finns i Europa, och ni yppade inte på något sätt att ni är beredd att se till att Europas alliansfria länder skall befrias från ett sådant gemensamt försvar som kan förpliktiga dessa länder att fatta för dem motbjudande beslut.

Herr kommissionsordförande! Ur ett alliansfritt lands synvinkel kan vi inte försvara era lösningar om ni håller på att leda oss in i ett gemensamt försvar. Mitt önskemål är att ni nu gör ett inlägg där ni säger att länderna har frihet att själva välja den linje som de skall följa i sitt försvar, och jag hoppas att ni lovar att inte tvinga de alliansfria länderna att gå in i en militärallians.

3-035

Prodi, kommissionen. – (IT) Här vill jag vara mycket tydlig. Vi talar om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, i våra kommentarer nämner vi en gemensam säkerhet och gemensamt försvar, men – och det är mycket tydligt – vi avser inte – för det är inte realistiskt, även om det kunde vara önskvärt – en federation. Vi vet att utrikespolitiken är ett område som avgörs på regeringsnivå, vi vet att herr GUSP inte är tillsatt av kommissionen och inte ens av parlamentet, utan av regeringarna, och detta är vi naturligtvis klart medvetna om. Vi har ingen som helst möjlighet och inga som helst orealistiska ambitioner att röra oss i riktning mot det som vare sig är antaget eller godkänt. Och en genomläsning av dokumentet – som jag uppmanar er att göra noggrant – kommer att klargöra att detta är den position vi har intagit i själva dokumentet.

3-036

Corbett (PSE). – (EN) Herr Prodi! I dokumentet från kommissionen förespråkas en mer omfattande regeringskonferens än de tre rest-Amsterdamkonferenserna, och man förespråkar också till en viss grad att parlamentet skall delta i regeringskonferensen. Detta är mycket bra. Men å andra sidan är detta dokument egentligen bara en sammanfattning av den diskussion vi haft under de senaste månaderna inom bl.a. institutionerna, snarare än något som tar oss till en ny nivå i debatten.

Jag vill framföra kritik på två punkter. För det första: Det är en bra argumentation i dokumentet, och ni har också en bra argumentation, för en bredare dagordning än en som begränsas till att bara handla om utvidgning. Ni har rätt när ni säger att vi inte kan ha en rad regeringskonferenser vart femte år för all framtid, och ni har rätt när ni säger att vi inte kan ha en effektiv regeringskonferens när antalet medlemsstater är fler än 20. Vi måste lösa våra problem nu och inte i framtiden. Låt mig säga att listan över de punkter i dokumentet som ni vill skall behandlas under regeringskonferensen likväl är en aning oambitiös.

För det andra: När jag tittar på många av frågorna, ser jag att ni vid detta stadium helt enkelt bara lägger fram dem. Kan jag fråga om ni – innan regeringskonferensen inleds – kommer att lägga fram några konkreta och specifika förslag. T.ex. rörande frågan om en utvidgning av kvalificerade majoritetsbeslut. Ni ger möjliga exempel i denna text. Kommer ni att sammanställa en fullständig lista över de områden där ni tycker det är nödvändigt att utvidga de kvalificerade majoritetsbesluten? Kommer ni att redovisa om ni tycker att ett stärkt samarbete bör beslutas genom majoritetsbeslut eller genom enhällighet? Ni redovisar i texten att ni tycker att medbeslutandeförfarandet med parlamentet bör tillämpas vid all lagstiftning, men sedan står det att läsa att vi tydligt måste definiera vad som avses med lagstiftning. Kommer era förslag inför regeringskonferensen att inkludera en definition av vad ni anser vara lagstiftning?

Ni säger att rösterna per medlemsstat i rådet måste viktas om. Detta är korrekt, men kommer ni att lägga fram ett förslag – ett specifikt förslag – till en sådan omviktning? Slutligen, om parlamentets deltagande i regeringskonferensen, som ni säger er stödja: Kan ni vara litet mer specifika innan regeringskonferensen inleds och förespråka, t.ex., att parlamentet bör ha två företrädare vid alla minister- och övriga sammanträden under regeringskonferensen?

3-037

Barnier, kommissionen. – (FR) Herr Corbett! Ja, vi kommer att tala för även om vi inte kan fatta beslutet, för att Europaparlamentet skall delta på lämpligt sätt i beslutsprocessen, och kunna yttra sig. Jag kan vittna om, jag säger det ännu en gång till er, att under den föregående regeringskonferensen var Elmar Broks och Elisabeth Guigous närvaro en stor tillgång, även om den tyvärr var sporadisk, och jag tror att det är nödvändigt att, såsom vi skrivit i dokumentet, Europaparlamentets närvaro förbättras jämfört med den tidigare situationen i Amsterdam. Och vi skall sträva efter att finna medel för denna förbättring.

Jag vill säga ja till herr Corbett. Vi skall försöka, inte nödvändigtvis i ett förslag till fördrag, men genom exakta texter – kanske kommer det för övrigt att finnas valmöjligheter när det gäller vissa punkter – att lägga fram exakta förslag i januari om de olika punkter som angivits i vårt dokument i dag. Men, herr Corbett, man kan inte spänna vagnen framför oxarna!

Ni har att göra med en ny kommission. 16 av kommissionens 20 kommissionärer kände inte varandra förut. Vi har haft två diskussioner under loppet av en och en halv månad, på en halv dag vardera. Ordförande Prodi och jag själv behöver en mognadsprocess och jag tycker till och med att den går ganska snabbt, om ni läser den text ni fått i handen – eller som ni kommer att få. Vi behövde ett slags mandat för att arbeta med nästa etapp. Jag talade om "sinnesstämning" för två veckor sedan. Jag sade det inför parlamentet. I dag anger vi ändå vår inriktning på ett ganska exakt sätt, och om några veckor kommer vi att lämna förslag.

Sammanfattningsvis, fru talman, vill jag klart säga att en reform av institutionerna inte är ett projekt, utan ett verktyg. Vårt projekt är det stora Europa, att samla folket, de europeiska staterna i en ekonomisk, mänsklig och politisk gemenskap. Vi skall därför arbeta i den andan för detta verktyg, denna reform så att det blir en verklig reform. Men, ännu en gång, vi behöver bli bättre, såväl ni i Europaparlamentet som vi i kommissionen.

3-038

Talmannen. – Kära kolleger! Jag tror att jag å era vägnar kan tacka ordförande Prodi och kommissionär Barnier ännu en gång för deras engagemang, deras svar utan politikerjargong och deras tillgänglighet. Jag skulle också vilja tacka er alla. Jag är väl medveten om att de kolleger jag inte kunnat lämna ordet till känner sig litet frustrerade. Jag ber om ursäkt för det, men jag anser ändå att vår debatt verkligen har varit mycket intressant och det är något vi skall göra om, för jag har verkligen en känsla av att det är helt i enlighet med kraven från vårt Europaparlament.

Tack ännu en gång.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.20.)